

Második fejezet, amelyben Csenge látogatást tesz a Tükörpalotában

A Tükörhegy óriási gyémántként ragyogott a napsütésben. Csenge sokszor elrepült már mellette, de odabent még soha nem járt. Persze nem egészen így képzelte az első látogatását, de annyi baj legyen! Berepült a hegy gyomrába, és végigcikázott az ide-oda kanyargó labirintuson, aminek a végén ott tornyosult a Tükörpalota. Ebben a szépséges kastélyban lakott a szigorú, ám igazságos főtündér, akitől Kívánságföldre valamennyi lakója azt várta, hogy ráncba szedje végre Csengét.

Csakhogy a kis tündérnek sehogy sem akaródzott helybe menni a dorgálásért. Azon töprengett, hogyan úszhatná meg a büntetést, és akadt is pár ötlete.

– Mi lenne, ha inkább sarkon fordulnék, és elbújnék az Eldugott szegletben? Hm, csakhogy nem maradhatok ott örökké. Előbb-utóbb elő kell jönnöm, és akkor jaj szegény fejemnek!

Csenge tovább törte a kobakját, annyira, hogy egészen ráncos lett a homloka.

– Vagy keresek valakit, akit merő szórakozásból elvarázsolok. Ez tetszik! – derült jókedvre. – Igen ám, de akkor újra kihúzom a gyufát Lárifárinál, és könnyen lehet, hogy számúznak Kívánságföldéről.

A tündérlány arcáról eltűnt a mosoly, és beletörődve vette tudomásul, hogy csak egy út maradt a számára.

– A legjobb mégis az lesz, ha Kamilla elé állok, és a jóindulatára bízom magam.

A tündérlány erőt vett magán, és bekopogott a palotába. Mivel nem kapott választ, bekukucskált, de odabent egy lélek se moccant.

– Hahó! Van itt valaki?

Továbbra is néma csend.

– Jó, akkor én bemegyek – mondta fennhangon, de csak a visszhang ismételte el a szavait. – *Jó, akkor én bemegyek... megyek... gyek...*

Csenge tétovázott. Vajon beléphet invitálás nélkül? Vigyázva belökte az ajtót, és elé tárult a hatalmas fogadóterem. Odabent azután egyik ámulatból a másikba esett.

– Micsoda káprázatos tündérlak! Bár itt élhetnék én is!

A gyámoltalansága egykettőre elszállt, és izgatottan röpdösött körbe. A szeme káprázott a csillogó teremben, de igyekezett mindent alaposan megnézni magának. Ahogy ide-oda cikázott, egyszer csak különös dologra lett figyelmes: egy rémséges teremtményre, akit a Tükörpalota tükörfala tartott fogságban.

– Hú, de rusnya! A hideg is kiráz tőle! Vajon hogy került ide?

Csenge megborzongott, de nem olyan fából faragták, hogy megfutamodjon. Egy ideig farkasszemet nézett az ádáz tekintetű lényel, de az nem mozdult. A tündér már épp nyújtotta a kezét, hogy megérintse, amikor egy reszelős hang szólalt meg odalentről:

– Te ki vagy? És mit csinálsz itt?

– A frászt hozod rám! – kapott a szívéhez a tündérlány. – Különben is, *te* ki vagy? És hol vagy?

Csenge hiába forgatta a fejét, nem látott senkit. Ahogy azonban jobban szétnézett, észrevette a fura, pöttöm szerzetet, aki épp egy székre igyekezett felmászni.

– Én Koboldi vagyok – kapkodott levegő után a zöld manó –, a koboldfi.

– Kobold? – ámult Csenge. – És itt laksz, ezen a szuper helyen?

– Micsoda balga beszéd! Persze, hogy itt, hiszen én vagyok Kamilla jobbkeze. Én tartom rendben a palotát: ügyelek a varázspálcákra, fényesítem a Kaputerem tűkreit, és egyéb nélkülözhetetlen teendőket látok el.

– Ez nem hangzik túl izgalmasan – grimaszolt Csenge. – Itt robotolni, amikor annyi fontos dolgot csinálhatnál.

– Mint például? – kíváncsiskodott Koboldi.

– Teljesíthetnéd az emberek kívánságait, mint én.

A kis tündér büszkén húzta ki magát. Az, hogy füllentett, egy cseppet sem zavarta.

– Ha te mondd! – vont vállat a kobold. – És neved is van?

– Igen, Csengének hívnak, és Kamillát keresem. Elárulod, hogy hol találok?

– Nekem senki nem szólt róla, hogy jössz. Várj itt, amíg utánanézek!

– De én utálok várni!

A tündérlány nem tréfált, tényleg nem tudott nyugton maradni. Felderítő körútra indult Kamilla birodalmában, Koboldi pedig utána. A manó előnytelen alkata dacára próbálta tartani a lépést, de a rövid lábak nem vehették fel a versenyt a széleseben csapkodó szárnyakkal.

– Várj meg, hallod! – kiabálta a kobold, és a méregtől lila lett a feje. – Hess onnan! Ne nyúlj semmihez!

Dühöngött, mondhatott, amit akart, mert a szeleburdi tündér rá se hederített. Minden sarokba bekukkantott, és kérdések egész sorát zúdította Koboldira:

– Ez mi?

– Megfoghatom?

– Sok tündért ismeresz?

– Kamilla hány éves?

– Milyenek az emberek?

– Melyik a te szobád?

– Ki az az ijesztő alak ott a falban?

Amikor a Kaputerembe ért, Csenge áhítattal nézett körbe.

– Hát ez lenne az! Az átjáró az emberek és a tündérek világa között.

A szobában most csend honolt, csupán a kis tündér illegette magát a tűkrök előtt. A tűkrök előtt, amiknek a másik oldalán milliónyi kaland várta. Csenge oldalra billentett fejjel nézte magát egy ideig, majd pukedlizett, és már száguldott is tovább. Koboldi pedig ott loholt szorosán a nyomában.

A manó akkor esett igazán pánikba, amikor Csenge a főtündér varázspálcáját akarta elvenni. Annyira megijedt, hogy se szó, se beszéd, elájult. Kamilla pálcája ugyanis minden varázspálcák fölött állt, amit senki tündérfia – vagy lánya – meg nem érinthetett. Sajnálatos módon Csengének senki nem szólt erről a tiltásról, így nem értette, hogy újdonsült ismerőse mitől rémült meg.

– Mi történt veled? – kérdezte megszeppenve. – Talán rosszat ettél?

A tündér óvatosan Koboldi fölé repült. Lassan a padlóra ereszkedett, egészen közel a manó kékre vált arcához. Miután megbizonyosodott róla, hogy még lélegzik, meglegyezte a szárnyaival, és remélte, hogy ettől majd magához tér. Abban a pillanatban, ahogy kipattantak Koboldi mélyen ülő, éjfekete szemei, ott folytatta, ahol nem sokkal azelőtt abbahagyta:

– Mondtam, hogy ne nyúlj semmihez! De mintha a falnak beszélnek.

– Nem kellene annyit aggódnod! Árt a szépségednek – kacagta el magát Csenge. – Nézd, megint lila lett a fejed!

Koboldi rettenetesen elszégyellte magát, és ettől vörös lett, mint a főtt rák.

– Gyűlölöm, hogy az arcomra vannak írva az érzéseim! – morogta. – Biztosan ezért nem vesz komolyan senki.

Azzal sértődötten keresztbe fonta maga előtt a vézna karjait, ami annyit jelentett, hogy befejezte a társalgást.

Harmadik fejezet, amelyben Csenge példás büntetést kap

A főtündér egy ideje már a színes virágokkal díszített trónján ült, és elnéző mosollyal figyelte Csenge és a kobold civódását.

– Látom, sikerült összebarátkoznotok – vetett véget szelíden a vitának.

Koboldi összerezett, és ismét pánikba esett. Amióta a palotában dolgozott, mindig ügyelt rá, hogy ne okozzon csalódást, most viszont csúfosan leszerepelt. Hiszen ő az okosabb, nem lett volna szabad hagynia, hogy ez a mítugrász tündér kihozza a sodrából. Legszívesebben ott helyben láthatatlanná vált volna, de mivel ennek a képességnek a koboldok nem voltak a birtokában, inkább megint elájult.

– Míg ez történik, ha megíjod. De aggodalomra semmi ok, kutya baja! Pár perc, és magához tér – magyarázta Kamilla.

A tündérlány végigsimított szívárványszín ruháján, és megígazította a rakoncátlan copfját. Smaragdzöld szemei hatalmasra nyíltak, és ámulattal nézte Kamillát.

– Te vagy hát Csenge. Hm, hm...

Kamilla a kis tündér mellé repült, és alaposan szemügyre vette.

– Sokat hallottam már rólad. Mit szépítsük, semmi jót. Mások kárára csínyeket elkövetni, nos, az felénk nem elfogadható viselkedés.

Csenge nem illetődött meg, máris készen állt a válasszal:

– Lárifári egyáltalán nem érti a tréfát, és megesik, hogy túloz.

– Azt állítod, hogy Lárifári hazudik? – hangzott a szigorú kérdés.

– Dehogya! Én csak...

Csenge tudta, hogy tiszteletlenség így beszélni az idősebbekről, de nem volt mit tenni, ha már egyszer kicsúszott a száján. Időközben Koboldi is felébredt, és némi kárörömmel figyelte a tündért.

Hogy ne hívja fel magára a figyelmet, úgy tett, mintha fontos dolga lenne. Egy tollseprővel járkált, és találmra letörölte a port innen-onnan, miközben igencsak hegyezte a fülét, hogy egyetlen szóról se maradjon le.

Kamilláról nem véletlenül járta az a hír, hogy szigorú, de igazságos, mert végül ő sietett Csenge segítségére.

– Hidd el, megértem, hogy türelmetlen vagy, de a kívánságok teljesítése hatalmas felelősséggel jár. Ahhoz, hogy jó tündér lehess, komolyan kell vened a szabályokat, és be kell tartanod őket.

– De a szabályok olyan unalmasak – felelt Csenge. – És unalmas az iskola is.

– Értem, szóval unalmasnak találsz az iskolát – dobolt Kamilla a széke karfáján, és gondterhelten vont össze a szemöldökét. – Úgy érzed, hogy te már mindent tudsz, és szeretnél komolyabb elfoglaltságot.

A főtündér szavainak hallatán Csenge lelkesen bólogatott.

– Azt hiszem, tudom is, hogy mi lenne a neked való feladat – rukkolt elő Kamilla a megoldással. – Eljött a tavaszi nagytakarítás ideje, és Koboldinak elkelne a segítség. A következő két hétben együtt dolgoztok majd, és garantálom, hogy egy percig sem fogsz unatkozni.

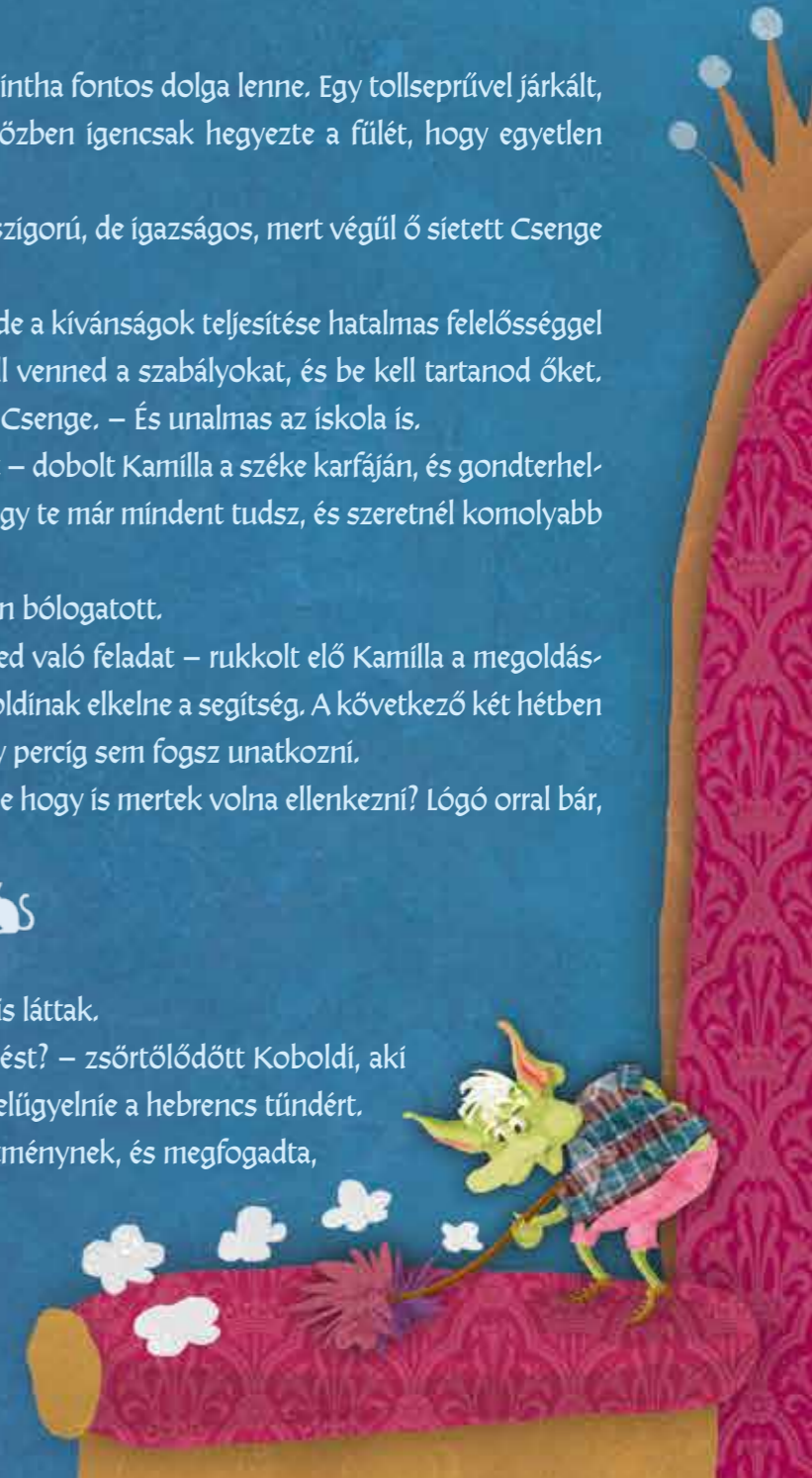
A bejelentés egyiküket sem tette boldoggá, de hogy is mertek volna ellenkezni? Lógó orral bár, de beletörődtek az ítéletbe.

Mivel tengernyi munka várt rájuk, rögvest neki is láttak.

– Ez remek! Akkor most ki is kapta a büntetést? – zsörtölődött Koboldi, aki nem volt elragadtatva a ténytől, hogy neki kell felügyelnie a hebrencs tündért.

Bosszúisan hátat fordított az idegesítő teremtménynek, és megfogadta, hogy amíg takarítanak, egy árva szót sem szól.

– Még hogy a tündérek élete csupa móka és kacagás!?! – zsémbelt Csenge, akinek cseppet sem tetszett, hogy egy tudálékos kobold parancsolgat neki, ezért ő is lakatot tett a szájára. Ahogy azonban telt-múlt az idő, egyre gyakrabban sandítottak egymás felé. Mert igaz, hogy nem lettek barátok, de egyikük sem volt az a szófukar fajta.

– Az én munkám igenis fontos! Még akkor is, ha te nem tartod sokra – fakadt ki a manó.

– Hát persze! – húzta el a száját Csenge. – Pontosan mióta is dolgozol Kamillánál?

Koboldi erősen törte a fejét, majd számolni kezdett. A bonyolult művelethez nemcsak a kezén lévő négy-négy ujját használta, hanem a lábain található hatot-hatot is.

– Kilencvennégy! – kiáltott fel diadalmasan, amint végzett az összeadással.

– Érted már? Túl régóta vagy itt ahhoz, hogy még mindig csak takaríts.

Csenge szavai gondolkodóba ejtették Koboldit. Talán ez a kotnyeles kis vakarcs tényleg fején találta a szöveget, és ő nem jó semmire.

– Azt hiszem, igazad lehet. Teljesen hasznavehetetlen vagyok.

Csüggedten a padlóra huppant, és jó messzire hajította a tollseprűt, amit egészen mostanáig a kezében szorongatott.

– Fel a fejjel! – vigasztalta Csenge. – Mindenkinek van egy titkos képessége. Majd kitaláljuk, hogy a tiéd mi. Az biztos, hogy az enyém nem a tükörpucolás.

A tündérlány is abba hagyta a takarítást, és leült a manó mellé.

– Elmondod, hogyan működik a tükörkapu?

– Miért, nem tanultátok az iskolában?

– De igen, csak tőled is szeretném hallani.

– Ugyan minek?

– Mert nálad jobban senki nem tudja elmagyarázni.

– Ez igaz – helyeselt a kobold. – Na jó, figyelj! Ha egy ember hangosan kimondja, hogy mire vágyik, akkor itt kinyílik egy kapu. Ezen a kapun megy át a tündér, hogy teljesítse a kívánságot.

Alig fejezte be Koboldi a mondandóját, amikor az egyik tükör felragyogott. Először csak homályosan lehetett látni, majd egyre élesebb lett a kép, és tisztán kirajzolódott benne egy takaros gyerekszoba: a nyolcéves Sári birodalma. A kislány a baldachinos ágyában aludt, és mosolygott álmában. A tündér szája tátva maradt az ámulattól, és izgatottan repült a tükörhöz.

– Soha nem láttam még embert! Szóval így néznek ki?

– Meglehetősen rusnyák – legyintett a kobold, hiszen a Kaputerem őrzőjeként nem először látott ilyet.

– Ez itt nem is tűnik annak.

– Meglehet, hogy ez az egy nem annyira csúf.

Csengét teljesen lenyűgözte az elé táruló látvány: a puha, bolyhos plüssállatkák, a rózsaszínű babakáz és a megannyi ismeretlen holmi. Irigykedve gondolt arra, hogy abban a másik világban milyen mesés lehet az élet. Az embergyerekeknek biztosan nem parancsol senki, játszhatnak egész nap, nem kell leckét írniuk, nincs büntetés. Azt kívánta, bár ő is ott lehetne köztük.

Negyedik fejezet, amelyben Csenge felfedezőútra megy

Csenge képtelen volt levenni a szemét a gyerekszobáról.

- Mennyi titok vár rám odaát... De jó lenne átmenni a tükörkapun! – sóhajtott nagyot. Koboldi feje először kék lett, azután vörös, ahogy a tündérlányt hallgatta.
- Nem akarsz butaságot csinálni, ugye?
- Én? Hát úgy ismeresz?

A kobold erre a kérdésre nem tudott válaszolni. Alig egy órája találkoztak, de volt némi sejtése, hogy miféle szerzet lehet a másik. Feleőtlen, szemtelen és mindezek tetejébe még önfejű is. A manó ijedten pislogott, és próbálta kitalálni, hogy vajon miben mesterkedik a tündér. Biztosra vette, hogy megint valami tiltott dolog jár a kobakjában.

- Ezt nézd! – kiáltotta ekkor Csenge.

Koboldi nem tévedett. A tündérlány kinyújtotta a kezét, és az ujjai hegyével finoman megérintette a tükört. A fal felszíne fodrozódni kezdett, mint a tó víze, amikor követ dobnak bele.

- Nahát, de különös!

A tündér praclíja eltűnt a hullámok között. Gyorsan visszahúzta a kezét, és nevetve emelte maga elé.

- Megvan az összes ujjam. Micsoda mázli!

A manó majd' szívbajt kapott. Az arca falfehér lett, és tehetetlenül rohangált fel-alá.

- Ígérd meg, hogy nem fogsz átmenni az emberek közé! A szabályok azt mondják, hogy engedély nélkül tilos átlépni *oda*.

- Szabályok, engedély – ismételte foghegyről Csenge. – Akkor ezt figyelj!

Nagy levegőt vett, és a kobold figyelmeztetése ellenére át-
röppent a Tükörkapun. A manó, ha lehet, még sápadtabb lett, és megint elájult.

- Látod, már itt is vagyok, és kutya bajom. Főlélegesen folyton aggódnod.

Koboldi magához tért, és nagy kő esett le a szívéből. Csenge nem okozott nagyobb kalamajkát, de nem hagyhatta szó nélkül a botrányos viselkedést.

- Ez nem vicces! Szót kell fogadnod, ha azt mondom, hogy nem ugrálhatsz a két világ között!

- Miért, mi lesz, ha újra ugrándozni támad kedvem?

Csenge incselkedve röpködött a kobold körül, és egy óvatlan pillanatban még az orrát is megfricskázta.

- Hogy mi lesz akkor? Akkor megmondalak Kamillának, és újabb büntetést kapsz.

- Vaaagy... árulkodás helyett jöhetnél velem te is – állt elő az ötlettel a tündér.

- Koboldoknak tilos – jelentette ki a manó határozottan.

- Azt akarod mondani, hogy te még soha nem jártál odaát? És csöppet se furdalja az oldalad a kíváncsiság?

Csenge a tükörhöz repült, és sűrgetőn nézett Koboldira.

- Mire vársz? Gyere már! Jó móka lesz, majd meglátod!
- Ez nem helyes! Ez nagyon nem helyes! Mi lesz, ha valaki megtudja?

– A kettőnk titka marad, ígérem, csak szedd már a lábad!

Koboldi hevesen rázta a fejét. Menjen vagy maradjon? Ilyen nehéz döntést még soha nem kellett hoznia.

– Ezt nagyon meg fogom bánni – szánta el végre magát, és remegő térdekkel követte a kis tündért.

Csenge annyira izgatott volt, hogy azt sem tudta, hová repüljön, és mit nézzen meg először a kislány szobájában. A rózsaszínű babaházat? A polcon sorakozó puha, bolyhos plüssállatokat? Vagy azt a hatalmas dobozt, ami telis-tele van játékokkal? A tündér végül a babaházat választotta. Vidáman berepült a nappaliba, és leült az asztalhoz a szépen felöltöztetett babák közé.

– Teát, hölgyeim? – kérdezte udvariasan az elegáns társaságot, majd a kannáért nyúlt, és eljászotta, hogy tölt belőle mindenkinek. – Igazán izletes, nemde?

Csenge kortyolt a csészéből, és már repült is tovább a plüssfigurákhoz. Amíg a tündérlány remekül szórakozott, addig Koboldi egy tapodtat sem mozdult a círadás készítőjéről mellől, amin át az embergyerek szobájába érkeztek.

– Én a magam részéről eleget láttam. Nincs itt más, csak egy rakás kacat, úgyhogy indulhatunk is haza.

– Maradjunk még egy kicsit! – kérlelte Csenge a koboldot. – Csak egy ícipítit!

– Persze, miért is ne? Rám úgyse hallgat soha senki. Csak tudnám, hogy miért hagytam rábeszélni magam erre az örülségre!?! Bár maradtam volna otthon!

– Ne morogj már! Gyere inkább játszani!

Koboldi kettőt se pislantott, és a tündér már az éjjeliszekrényen álló lámpa színes pillangóival repült körbe-körbe. Miután ráunt a dologra, a kislány ágyát vette célba, aki édesdeden aludt, és álmában valamiféle születési ajándékról motyogott.